

Εισαγγελέας Σακκάς: Η Δικαιοσύνη είναι υπονομευμένη και δεν μπορεί να καταπολεμήσει την πολιτική διαφθορά. Να γίνει ο κάθε Έλληνας πολίτης ένας Ντι Πιέτρο!

Συνέντευξη του πρώην Εισαγγελέα Ιωάννη Σακκά στην Χριστίνα Χαφουσίδου, αρχισυντάκτη της μηνιαίας εφημερίδας ΠΟΝΤΙΑΚΗ ΓΝΩΜΗ 7 -7-2011

Ερ. Κύριε εισαγγελέα, σε μια κρίσιμη στιγμή για τη Δικαιοσύνη και για την Πατρίδα, επιλέξατε την εθελουσία έξοδο από το Δικαστικό Σώμα. Ποίοι λόγοι σας ώθησαν σ' αυτή την επιλογή σας;

Απ. Πράγματι ήταν κρίσιμη η στιγμή και επέλεξα την έξοδο, προστατεύοντας το κύρος μου ως Εισαγγελικός Λειτουργός, την προσωπικότητά μου, την αξιοπρέπειά μου, έχοντας συνείδηση του ρόλου μου.

Με τα κατόντια που δημιούργησαν οι δύο εξουσίες Εκτελεστική-Κυβέρνηση και Νομοθετική Εξουσία-Βουλή στο χώρο της Δικαιοσύνης, δεν μπορούσα πλέον να συμπαρίσταμαι ως κομπάρσος σε ένα δομημένο σύστημα κρατικής υποκρισίας και κατά συνέπεια θεώρησα ότι δεν ήταν σωστό να παραμείνω στο Δικαστικό Σώμα και να κοροϊδεύω τη συνείδησή μου και την αξιοπρέπειά μου. Μόνο αν έχεις σθένος και παραιτηθείς από το Δικαστικό Σώμα, μπορείς να είσαι ελεύθερος να μιλήσεις σταράτα. Διαφορετικά, αν μείνεις μέσα, κινδυνεύεις να σε σέρνουν σε πειθαρχικές και ποινικές διώξεις ως δήθεν προσβάλλον το κύρος της Δικαιοσύνης, συνθλίβοντας το λόγο σου. Αυτή είναι η άποψή μου. Μπορούσα να σιωπώ και να μείνω στο Δικαστικό Σώμα ακόμη 15 χρόνια τουλάχιστον, βάσει του άρθρου 88 παρ. 5 του Συντάγματος. Δεν συμβιβάστηκα με τη συνεχή και δομημένη κρατική απαξίωση της Δικαιοσύνης, του τελευταίου οχυρού της Δημοκρατίας που δημιούργησαν σε βάρος της οι δύο εξουσίες Εκτελεστική-Κυβέρνηση, που είχε την πρωτοβουλία του νομοθετείν, και η Νομοθετική Εξουσία-Βουλή, που νομοθετούσε κατά παραγγελία της πρώτης το νομικό χάος, την πολυνομία, τη διαφθορά.

Στην Ελλάδα, βάσει του Συντάγματος, υπάρχει **σκόπιμη σύγχυση δικαστικών εξουσιών** και λειτουργιών, και μέρος της Δικαστικής Εξουσίας και Λειτουργίας ασκεί και η Βουλή, και μόνο αυτή για ποινική δίωξη κατά διατελεσάντων μελών της Κυβέρνησης κατ' άρθρο 86 (δηλαδή κατά των κυβερνώντων και υψηλά ισταμένων) και κατά του Προέδρου της Δημοκρατίας κατ' άρθρο 49. Ενώ για εξατομικευμένες περιπτώσεις κατά βουλευτή η Βουλή επιλαμβάνεται μόνο για την άρση της βουλευτικής ασυλίας κατά τα άρθρα 61-62 του Συντάγματος. Για τη δίωξη όμως της Βουλής ως συλλογικού οργάνου για κακούργημα το Σύνταγμα δεν πρόβλεψε ειδική συνταγματική ποινική διάταξη αντίστοιχα και συνεπώς εφαρμόζονται οι κοινές διατάξεις περί ποινικής δίωξης και παραγραφής. Η δε κυβέρνηση (Υπουργικό Συμβούλιο) επεμβαίνει στην Τακτική Δικαιοσύνη και διορίζει τις ηγεσίες των Ανωτάτων Δικαστηρίων και Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου κατά το άρθρο 90 του Συντάγματος.

Α) Η Τακτική Δικαιοσύνη, όπως αυτή ορίζεται από τα άρθρα 87 έως 100Α του Συντάγματος, στη χώρα μας έφθασε να καρκινοβατεί και να μην αποδίδει αποτελεσματικά και έγκαιρα δίκαιη δίκη στην πλειονότητά της. Οι Δικαστικοί Λειτουργοί ήταν και είναι σε απόγνωση για το κύρος τους και την αξιοπρέπειά τους, (βλ. διαπιστώσεις στα Δικαστικά Νέα, έκδοση της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων, αρ. φυλ. 11/10,11,12/2009 με θέμα «Ανεξάρτητη Δικαιοσύνη και πώς την εννοούν», «Μπορεί να νιώθει ανεξάρτητος ο καταπιεσμένος από το φόρτο εργασίας δικαστής», αρ. φυλ. 114/ 7, 8, 9/2010). Πώς συνέβη αυτό; Οι δύο εξουσίες, Εκτελεστική-Κυβέρνηση, που είχε την πρωτοβουλία του νομοθετείν, και η Νομοθετική Εξουσία-Βουλή, που νομοθετούσε, με νόμους, προεδρικά διατάγματα και υπουργικές

αποφάσεις, παρήγαγαν για τον λαό Νομικό Χάος, Πολυνομία, που είναι η μητέρα της Διαφθοράς. Οι κυβερνώντες καθώς και οι νομοθετούντες-βουλευτές γνώριζαν και γνωρίζουν αυτή τη δομημένη διαδικασία πολυνομίας και την εξ αυτής επελθούσα διαφθορά. Όμως χρησιμοποιούσαν τη διαδικασία αυτή εν γνώσει τους εδώ και τόσα χρόνια και με τη μέθοδο του καναλιού της πολυνομίας, της πολυπλοκότητας και της μη χρηστής διοίκησης έστειλαν τον κόσμο στα δικαστήρια (με διοικητικές, φορολογικές, αστικές και ποινικές διαφορές). Αποτέλεσμα ήταν η κατακόρυφη αύξηση της δικαστικής μακροχρόνιας ομηρίας της κοινωνίας, που αποτελεί δομημένη κρατική-πολιτική μέθοδος προσανατολισμού της κοινωνίας στα προβλήματα αυτής της ομηρίας με ό,τι οικονομικό, ψυχικό και αντιπαραγωγικό κόστος συνεπάγεται για την κοινωνία. Από το 1995 οι δικαστικοί παραδέχοντο ότι υπήρχε πολυνομία στο αστικό δίκαιο. Έκτοτε επεκτάθηκε ραγδαία η πολυνομία σε όλους τους κλάδους του Δικαίου, με αποτέλεσμα ο κόσμος για να βρει το δίκιο του να εμπλέκεται παρατεταμένα σε μακροχρόνιους δικαστικούς αγώνες με απώλεια εισοδήματος και όσοι αντιλαμβάνοντο τον κίνδυνο της διαδικασίας αυτής να εκτρέπονται σε άλλο κανάλι επίλυσης διαφορών, της διαπλοκής. Τον Οκτώβριο του 2010 μόνο στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών οι ποινικές υποθέσεις συνολικά έφθασαν 1.500.000, που σημαίνει περίπου κατά μέσο όρο εμπλοκή 6.000.000 προσώπων στο νομό Αττικής από ποινικής πλευράς, ενώ παράλληλα εν γνώσει των κυβερνώντων μειονεκτούσε σημαντικά η στελέχωση και η υποδομή των αντίστοιχων δικαστικών υπηρεσιών. Αυτό σημαίνει δρομολογημένα και δομημένα καθεστώς έλλειψης ανεξαρτησίας του δικαστή και του εισαγγελέα, καθόσον έπρεπε να επεξεργασθούν τις δικογραφίες όπως-όπως, καταπιεσμένα από το δομημένο πολυνομιακό φόρτο, για να μη βρεθούν οι ίδιοι κατηγορούμενοι, με ποινικές και πειθαρχικές διώξεις. Δηλαδή έπρεπε να τελειώνουν τις υποθέσεις βιαστικά εντός των προθεσμιών επεξεργασίας, για να φαίνεται ότι τυπικά είναι παραγωγικοί, με αποτέλεσμα να ευημερούν οι αριθμοί, δείχνοντας παραγωγή και επεξεργασία δικογραφιών, ενώ ποιότητα απονομής της ουσιαστικής δικαιοσύνης δεν θα υπήρχε. Δηλαδή το σύστημα δημιουργούσε μία δομημένη υποκρισία σε βάρος του δικαστικού όρκου μας, της συνείδησής μας, μία αναξιοπρεπή κατάσταση, στην οποία δεν συμβιβάστηκα. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί δικαστές Εφέτες παραιτήθηκαν και έφυγαν από το Δικαστικό.

Επί 15 και πλέον χρόνια οι κυβερνώντες και η εκάστοτε Βουλή μας παρουσίαζαν νόμους για δήθεν επιτάχυνση της απονομής της Δικαιοσύνης, ώστε υποκριτικά να φαίνονται στα μάτια του κόσμου ότι ενδιαφέρονται για τη Δικαιοσύνη. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Οι δύο εξουσίες, Κυβέρνηση και Βουλή, με τις πράξεις τους και τις παραλείψεις τους βάλωσαν τη Δικαιοσύνη (την τρίτη ισότιμη κρατική λειτουργία στην Ελλάδα), το τελευταίο οχυρό της Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Όσο αυξανόταν το βάλτωμα, η καταβύθιση της Δικαιοσύνης, άλλο τόσο αυξανόταν παράλληλα και η διαφθορά στο Ελληνικό Κράτος. Και παράλληλα επί της κρατικής διαφθοράς, επί των σκανδάλων που εμπλέκοντο υπουργοί και επί θεμάτων ποινικής Δικαιοσύνης, η Βουλή ως συλλογικό όργανο με εισαγγελικές αρμοδιότητες ουδέν ουσιαστικό έπραξε.

Β) Και ερχόμαστε στο 2ο βασικό λόγο που υπήρξε σπουδαίος λόγος που με ώθησε στην εθελούσια έξοδό μου από το Δικαστικό Σώμα, καταγγέλλοντας. Δεν ανέχομαι να υπηρετώ την ποινική δικαιοσύνη και να διώκω το έγκλημα και να βλέπουμε το έγκλημα των πολιτικών να συγκαλύπτεται από τη Βουλή, το Κοινοβούλιο. Να βλέπουμε το θεσμικό όργανο, τη Βουλή, που είχε από το Σύνταγμα ποινική αρμοδιότητα να ελέγξει και να διώξει τα εγκλήματα των κυβερνώντων, να τα αφήνει να παραγράφονται. Η Βουλή έτσι, ως συλλογικός εκ του Συντάγματος Εισαγγελέας και Ανακριτής, προσέβαλε ανεπανόρθωτα το κύρος της Δικαιοσύνης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται ποινικά και αστικά από πλευράς επανόρθωσης ζημιών.

Δεν δεχόμουν ως Εισαγγελέας να παραγράφονται όλα τα εγκλήματα-κακουργήματα των υπουργών-πολιτικών εξ αιτίας παραλείψεων της Βουλής. Στη Βουλή υπήρχαν και

βουλευτές που γνώριζαν νομικά και ορκίστηκαν να σέβονται το Σύνταγμα και να τηρούν τους νόμους. Εάν Εισαγγελέας Πρωτοδικών είχε ποινική υπόθεση ή ενημερώθηκε για κακούργημα και ουδέν έπραξε και το κακούργημα παραγράφτηκε λόγω παράλειψής του, τότε ο δράστης Εισαγγελέας έχει προσβάλλει το κύρος της Δικαιοσύνης και οπωσδήποτε θα του είχε ασκηθεί ποινική δίωξη για το κακούργημα κατάχρησης εξουσίας κατ' άρθρο 239, περίπτωση β του Ποινικού Κώδικα, και θα είχε να αντιμετωπίσει κάθειρξη 5 έως 10 έτη και με πειθαρχική διαδικασία θα είχε ήδη αποπεμφθεί από το Δικαστικό Σώμα. Κατά τα άλλα οι πολιτικοί-πρωθυπουργοί-υπουργοί-υφυπουργοί και βουλευτές ισχυρίζονται υποκριτικά ότι θα διωχθεί το έγκλημα των δραστών όσο ψηλά και να ευρίσκονται και θα αποδίδεται δικαιοσύνη. Αντί αυτού όμως η εκάστοτε Βουλή, που μόνο αυτή κατά το υπάρχον Σύνταγμα είναι αρμόδια για την εμπρόθεσμη-γρήγορη άσκηση ποινικής δίωξης κατά υπουργών, σιώπησε συνεισφέροντας στη διαφθορά και δεν επιτέλεσε το εισαγγελικό και ανακριτικό καθήκον της έγκαιρα. Με τις παραλείψεις της απήλλαξε της τιμωρίας υπουργούς και αντίθετα για τους πολίτες παρήγαγε ως έργο της το νομικό χάος, την πολυνομία και έμπλεξε τον κόσμο στα δίχτυα του νομικού χάους, της πολυνομίας και της αντιπαραγωγικότητας και του οικονομικού χρέους.

Τι απέγινε όμως η απόδοση Δικαιοσύνης επί σκανδάλων-κακουργημάτων υπουργών εκ μέρους της Βουλής ως έχουσα αρμοδιότητα Εισαγγελέα λόγω της συνταγματικής πρόβλεψης και του νόμου περί ευθύνης υπουργών κ.λπ. Όπως προανέφερα, μόνον η Βουλή ως Εισαγγελέας, και κανένας άλλος Εισαγγελέας, είχε και έχει την αρμοδιότητα να ασκεί υποχρεωτικά εμπρόθεσμα ποινική δίωξη κατά το άρθρο 86 του Συντάγματος κατά των Πρωθυπουργών, Υπουργών και Υφυπουργών των Κυβερνήσεων, μέχρι το πέρας της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου που αρχίζει μετά την τέλεση του αδικήματος και να μην αφήνει να παραγράφονται τα κυβερνητικά εγκλήματα. Δηλαδή με το άρθρο 86 του Συντάγματος οι βουλευτές ως συλλογικό όργανο είχαν και έχουν αρμοδιότητα να ασκούν δίωξη κατ' των όσων διατελούν ή διατέλεσαν μέλη της Κυβέρνησης ή Υφυπουργοί για ποινικά αδικήματα που τέλεσαν κατ' την άσκηση των καθηκόντων τους όπως όριζε ο νόμος αρχικά το ΝΔ 802/1971, κατόπιν ο Ν 2509/1997 και από 19-3-2003 ο Ν 3126/2003 ΦΕΚ 66 Α. Οι βουλευτές, ως συλλογικό όργανο, ως Βουλή, έχοντας ειδική κρατική εισαγγελική εξουσία και καθήκον να ασκούν ποινική δίωξη ή ανάκριση αξιοποιώνων πράξεων κατά Υπουργών, εάν εν γνώσει τους παρέλειψαν να διώξουν κάποιον υπαίτιο υπουργό ή προκάλεσαν την απαλλαγή του υπουργού από την τιμωρία, τελούν από κοινού το κακούργημα της κατάχρησης εξουσίας κατ' άρθρο 239, περίπτωση β του Ποινικού Κώδικα, το οποίο τιμωρείται με κάθειρξη από 5 έως 10 έτη και παραγράφεται σε 15 έτη από το χρόνο της παράλειψης. Υποκείμενο του εγκλήματος της κατάχρησης εξουσίας, υπό τη μορφή της προκλήσεως "απαλλαγής" του υπαίτιου από την "τιμωρία", μπορεί να είναι όχι μόνον ο δικαιούμενος στην άσκηση ποινικής διώξεως Εισαγγελέας (όπως όταν το έγκλημα τελείται υπό τη μορφή της παραλείψεως διώξεως), αλλά και κάθε ειδικός προανακριτικός «υπάλληλος», αφού ως "ανάκριση" νοείται και η προανάκριση και η προκαταρκτική εξέταση και, επομένως, στην έννοια του "υπαλλήλου" στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η ανάκριση αξιοποιώνων πράξεων, εντάσσονται και οι βουλευτές κατ' άρθρο 86 παράγραφος 2 του Συντάγματος, ως Βουλή.

Υποκειμενικά απαιτείται άμεσος δόλος του βουλευτή, για παράλειψη δίωξης υπαιτίου υπουργού ή πρόκληση απαλλαγής του υπαιτίου υπουργού από την τιμωρία και τη θέληση να προκληθεί η απαλλαγή αυτή, ανεξαρτήτως αν ο υπαίτιος εγκλήματος υπουργός (π.χ. απιστίας σε βάρος του Δημοσίου) απαλλαγεί στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου. Σε περίπτωση που οι βουλευτές, από κοινού ως συλλογικό όργανο παραλείψουν το ανωτέρω εισαγγελικό καθήκον τους κατά υπουργών, από ενδεχόμενο δόλο (δόλος μικρότερης βαρύτητας) και με σκοπό να βλάψουν το κράτος ή να προσπορίσουν παράνομο όφελος σε άλλον (π.χ. υπουργό με την μη δίωξή του), τότε τελούν από κοινού (με κοινό ενδεχόμενο δόλο) το πλημμέλημα της απλής παράβασης καθήκοντος κατ' άρθρο 259 του Ποινικού

Κώδικα, το οποίο τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι 2 ετών και παραγράφεται σε 5 έτη από το χρόνο της παράλειψής τους. Οι ανωτέρω ποινικές διατάξεις ομοίως εφαρμόζονται σε βάρος κάθε αρμοδίου Εισαγγελέα, όταν παρέλειψε να ασκήσει ποινική δίωξη κατά προσώπου που δεν έχει την ως άνω ιδιότητα του μέλους της Κυβέρνησης. Βλέπε και στη νομολογία, αντίστοιχα για την εφαρμογή του άρθρου 239 β του Ποινικού Κώδικα, το βούλευμα Ολομελείας του Αρείου Πάγου 1/2005 (ΝΟΜΟΣ, Νομικό Βήμα 2005/1319, Ποινικά Χρονικά 2005/ σελ 781, Δ/ΝΗ 2005/1590, ΠΟΙΝΛΟΓ 2005/49, ΠΟΙΝΔ/ΝΗ 2005/394) και το βούλευμα του Αρείου Πάγου 755/2006, ΝΟΜΟΣ, ΑΡΜ 2006/912, Ποινικά Χρονικά 2007/ σελ 159).

Και εδώ είναι το σοβαρότατο ζήτημα που εμένα ως Εισαγγελικό Λειτουργό και Έλληνα Πολίτη με προσέβαλε βάνουσα η συνεχής και δομημένη παράλειψη της Βουλής, ως συλλογικού οργάνου εκ του Συντάγματος Εισαγγελέα, να διώξει εμπρόθεσμα ποινικώς μέλη Κυβερνήσεων επί τόσων σκανδάλων που συγκλόνισαν την Ελλάδα και την οικονομία της χώρας και ο τύπος βοούσε για τα σκάνδαλα και τον κίνδυνο παραγραφών κακουργημάτων εμπλεκόμενων υπουργών. Εδώ και 15 χρόνια (διευκρινίζω ότι χρησιμοποιώ νομικά την προθεσμία των 15 ετών, επειδή το έγκλημα-κακούργημα της ποινικής κατάχρησης εξουσίας /άρθρο 239 β ΠΚ/ παραγράφεται σε 15 χρόνια και δεν μπορείς να αναζητήσεις ποινικές και αστικές ευθύνες για πρότερο χρονικό σημείο), η Βουλή, το Ελληνικό Κοινοβούλιο ως συλλογικός Εισαγγελέας, σύμφωνα με το υπάρχον Σύνταγμα (άρθρο 86 αυτού), δεν δίωξε εμπρόθεσμα ποινικά υπουργούς παρά τα τόσα οικονομικά σκάνδαλα που εμπλέκοντο τα ονόματα υπουργών-πολιτικών και άφησε σκανδαλώδεις-κακουργηματικές πράξεις αυτών να έχουν παραγραφεί. Δηλαδή η Βουλή εμπλέκετο στο κακούργημα του άρθρου 239 β ΠΚ. Δεν βοήθησε στην απονομή ποινικής και αστικής δικαιοσύνης κατά υπουργών. Τελευταία κραυγαλέα διαπιστωμένη δικαστικά περίπτωση παραγραφής εγκλημάτων κακουργημάτων απιστίας σε βάρος του Ελληνικού Κράτους τελεσθέντων στην ΙΑ βουλευτική περίοδο και παύσης οριστικά της ποινικής δίωξης κατά υπουργών, διαπιστώθηκε με το βούλευμα με αριθμ 1 /8-2-2011 του Ειδικού Δικαστικού Συμβουλίου του άρθρου 86 παρ 4 του Συντάγματος, συγκροτούμενο από τρία μέλη του Αρείου Πάγου και δύο μέλη του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το βούλευμα αυτό, που πρέπει κάθε Έλληνας πολίτης να το διαβάσει, για να καταλάβει ότι η ΙΒ Βουλή (26-9-2007 έως 3-9-2009) δεν άσκησε εμπρόθεσμα ποινική δίωξη κατά υπουργών, με αποτέλεσμα να παύσει οριστικά η εκπρόθεσμη ακσηθείσα ποινική δίωξη της ΙΓ Βουλής, είναι καταχωρημένο στα πρακτικά της Βουλής ΙΓ Περιόδου της 8-2-2011 συνεδρίαση ΟΓ σελίδες 4900-4929 σε συνδυασμό με το από 18-10-2010 αργοπορημένο πόρισμα της Βουλής (βλέπε και τα πρακτικά της Βουλής ΙΓ Περιόδου, Β συνόδου, Ι Συνεδρίασης της 18-10-2010). Ο ελληνικός τύπος βοούσε και προειδοποιούσε ότι θα παραγραφούν τα κακουργήματα υπουργών και η Βουλή τι έπραξε; Οδήγησε δια της παραλείψεώς της τις υποθέσεις στην ατιμωρησία υπουργών, με την υποκριτικά πολιτισμένη νομική μέθοδο της γρήγορης παραγραφής εγκλημάτων, δηλαδή με τη χρήση του θεσμού δημοσίου δικαίου, της παραγραφής.

Γ) Συμπέρασμα: Το νομικό χάος, η πολυνομία, η συγκάλυψη εγκλημάτων υπουργών και η απαλλαγή αυτών δια της μεθόδου της εξάλειψης του αξιόποινου κυβερνητικών-υπουργικών εγκλημάτων δια της σύντομης παραγραφής είναι δημιουργήματα-έργα ανισότητας από κοινού της Βουλής (Νομοθετικής Εξουσίας) και της εκάστοτε Κυβέρνησης (Εκτελεστικής Εξουσίας), δυστυχώς μέσα στον ιερό χώρο της Δημοκρατίας, στο Κοινοβούλιο. Δεν μπορώ να βλέπω και να ζω αυτή τη δομημένη υποκρισία και όλα αυτά εν ονόματι του Λαού και της Δημοκρατίας. Οι δύο οργανωμένοι συστημικοί παράγοντες έτσι υποκρίνονται με στόμφο για Δικαιοσύνη και Διαφάνεια στην Ελλάδα. Δεν μπορώ να παίξω το ρόλο του κομπάρσου. Δεν μπορώ να βλέπω αυτή τη δομημένη υποκρισία. Από τη μία να μένουν ατιμώρητα τα αδικήματα των στελεχών της εκτελεστικής εξουσίας-εκάστοτε Κυβέρνησης εξ αιτίας της Βουλής και από την άλλη να βλέπω τον κόσμο δεμένο χειροπόδαρα μέσα στο νομικό χάος,

στην πολυνομία που είναι η μητέρα της διαφθοράς και έργο των ως άνω δύο εξουσιών και να πληρώνουν οι πολίτες σαν είλωτες διεθνώς το χρέος (οικονομικό και κοινωνικό) της κρατικής διαφθοράς. Αγανακτώ και επαναστατώ. Δεν δέχομαι να μου ποδοπατούν τη νοημοσύνη μου και την αξιοπρέπειά μου. Δεν δέχομαι η Βουλή, το Κοινοβούλιο, ενώ έπρεπε με βάση το ίδιο το Σύνταγμα (άρθρο 86 Συντάγματος), ως Συνταγματικός Συλλογικός Εισαγγελέας να είναι Φύλακας της νομιμότητας, της ποινικής Δικαιοσύνης κατά υπουργών, και στα βασικά της καθήκοντά της ανάγεται η ποινική δίωξη κατά υπουργών, δια της πονηρής μεθόδου της σύντομης παραγραφής, να παραλείπει εμπρόθεσμα να διώκει υπουργούς με σκάνδαλα και να προκαλεί έτσι την απαλλαγή τους από την τιμωρία, δηλαδή να συγκαλύπτει την εγκληματικότητα υψηλά ισταμένων.

Ερ. Επί μια 16ετία ήσασταν ένας από τους πιο άτεγκτους θεματοφύλακες της νομιμότητας. Πώς κρίνετε τη λειτουργία και την απόδοση της Δικαιοσύνης στην Ελλάδα; Αυτά τα 16 χρόνια η κατάσταση βελτιώθηκε ή χειροτέρευσε;

Απ. Ουσιαστικά απάντηση έδωσα με την πρώτη ερώτηση. Στα τελευταία 16 χρόνια η λειτουργία και η απόδοση της Δικαιοσύνης δεν βελτιώθηκε. Αντιθέτως κατάντησε μία δομημένη κρατική φούσκα με νομικό χάος και πολυνομία, με οικονομικές συνέπειες σε βάρος των Ελλήνων πολιτών και όσων ήθελαν να επενδύσουν στη χώρα, που έγινε γνωστή διεθνώς. Εξευτέλισε διεθνώς τη χώρα και οι κρατούντες διεθνώς κατηγόρησαν και συκοφάντησαν τον Ελληνικό Λαό ως διεφθαρμένο, μεταφέροντας δολίως τις δικές τους ευθύνες στις πλάτες των πολιτών. Αυτό με προσβάλλει προσωπικά ως Εισαγγελικό Λειτουργό και Πολίτη αυτής της Πολιτείας και αγανακτώ για το θράσος των κυβερνώντων. Δυστυχώς, η Βουλή ως Φύλακας Δικαιοσύνης, ως κεφαλή του Λαού και της Δημοκρατίας, εγκλημάτισε η ίδια μέσα στον ιερό χώρο της Δημοκρατίας, στο ίδιο το Κοινοβούλιο. Συμπερασματικά, γελοιοποιήθηκε ο περιβόητος νομικός πολιτισμός στην Ελλάδα. Για να φύγουν τα λύματα και η οσμή του βάλτου από τη βαλτωμένη Δικαιοσύνη και να υπάρξει εξυγίανση και διαφάνεια, πρέπει πρώτα να εργασθείς έξω από το βάλτο με σωστά «υδραυλικά έργα». Πρέπει να καταλαβαίνεις και να χειρίζεσαι ψύχραιμα τα μυστικά του βάλτου, της Κυβερνητικής και Βουλευτικής «εγκληματικότητας».

Ερ. Ποια θεωρείτε την κορυφαία στιγμή στη σταδιοδρομία σας;

Απ. Τη στιγμή που αποφάσισα να εξέλθω δια παραιτήσεώς μου από το Δικαστικό Σώμα σε ένδειξη αγανάκτησης κατά της δομημένης συνεχόμενης Κυβερνητικής και Βουλευτικής υποκρισίας κατά της Δικαιοσύνης, κάνοντας δημόσια δήλωση ότι δεν ανέχομαι ως Εισαγγελέας να παραγράφονται όλα τα εγκλήματα των πολιτικών και η Βουλή, ως όργανο εκ του Συντάγματος (άρθρο 86), ειδικός συλλογικός Εισαγγελέας, ως η μόνη αρμοδία για την ποινική δίωξη υπουργών, να μην διώκει έγκαιρα, να μένουν ατιμώρητοι οι πολιτικοί ως υπεράνω του Νόμου, της εν ονόματι του Λαού Δημοκρατίας και υπεράνω της Δικαιοσύνης.

Ερ. Η έννοια της αστικής δημοκρατίας είναι συννοσημένη με την περίφημη Αρχή της Διάκρισης των Εξουσιών. Οχι στα χαρτιά αλλά στην πράξη, υφίσταται, υπάρχει αυτή η διάκριση στην Ελλάδα ή τελικά η εκτελεστική εξουσία έχει «καπελώσει» τη Νομοθετική και κυρίως τη Δικαστική Εξουσία;

Απ. Κατά την άποψή μου, στην πραγματικότητα η εκτελεστική εξουσία -Κυβέρνηση- έχει «καπελώσει» τη Δικαστική Εξουσία, αφού η ίδια διορίζει τις ηγεσίες και με τη νομοθετική της πρωτοβουλία και με τη συμπαράσταση της Βουλής παρήγαγαν νομικό χάος και πολυνομία. Η Νομοθετική Εξουσία-Βουλή με τα όσα έχω αναφέρει παραπάνω με την μη δίωξη κυβερνητικών σκανδάλων έγκαιρα και ουσιαστικά είναι μία καλή παρέα με την Εκτελεστική Εξουσία-Κυβέρνηση, δείχνοντας από κοινού υποκριτικό ενδιαφέρον για ουσιαστική δικαιοσύνη και δημοκρατία.

Ερ. Με βάση το Σύνταγμα, όλοι οι Έλληνες είμαστε ίσοι απέναντι στο Νόμο. Όμως, σε μία υπόθεση παρανομίας που εμπλέκονται απλοί πολίτες και πολιτικά πρόσωπα και αναφέρομαι σε υπουργούς, είναι σίγουρο ότι θα τιμωρηθεί ο απλός πολίτης και δεν θα τιμωρηθεί ο υπουργός. Πώς δικαιολογείται κάτι τέτοιο;

Απ. Με το άρθρο 4 παράγραφοι 1 και 2 του Συντάγματος οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου και έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. Με το άρθρο 120 παρ. 2 του Συντάγματος, αποτελεί θεμελιώδη υποχρέωση όλων των Ελλήνων να σέβονται το Σύνταγμα και τους νόμους που συμφωνούν με αυτό και να αφοσιώνονται στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία. Η διαπίστωσή σας είναι ορθή και δυστυχώς πραγματικότητα που εξευτέλισε την έννοια της Δικαιοσύνης και της Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Να πώς εξηγείται αυτό το ελληνικό και ανήθικο φαινόμενο, ενώ σε άλλα κράτη διώκονται και τιμωρούνται υπουργοί. Η ευθύνη (ποινική και αστική) ευρίσκεται στη Βουλή. Τι έπραξε όμως η Βουλή, ως συλλογικό Εισαγγελικό όργανο από βουλευτές, σύμφωνα με τα παραπάνω; Στα σκάνδαλα που εμπλέκοντο υπουργοί (δηλαδή η εκάστοτε Κυβέρνηση) και είχαν δημιουργηθεί υποθέσεις παρανομίας, η Βουλή ως αποκλειστικός Εισαγγελέας και Ανακριτής κατά υπουργών όφειλε έγκαιρα να υπακούσει στο Σύνταγμα και ειδικά στις διατάξεις του άρθρου 86 του Συντάγματος και να διενεργήσει εμπρόθεσμα αυτεπαγγέλτως ποινική έρευνα και να ασκήσει αυτεπαγγέλτως ποινική δίωξη κατά υπουργών για κακουργήματα π.χ. για απιστία σε βάρος του Δημοσίου κ.λπ. Με τη συστηματική χρήση της πονηρής νομικής κυβερνητικής ελληνικής μεθόδου, με τον περιβόητο δομημένο «ελληνικό νομικό πολιτισμό» της σύντομης παραγραφής των κυβερνητικών εγκλημάτων, που θέσπισε η ίδια η Βουλή κατόπιν νομοθετικής πρωτοβουλίας Κυβέρνησης, τελικώς δεν τιμωρούνται τα πολιτικά κυβερνητικά πρόσωπα, ενώ οι απλοί εμπλεκόμενοι πολίτες θα διωχθούν ποινικά, λόγω λύσης της συνάφειας με τους υπουργούς από τον Εισαγγελέα της τακτικής ποινικής δικαιοσύνης. Υπάρχει όμως ενεργή η ποινική και αστική ευθύνη της Βουλής για τις παραπάνω παραλείψεις της κατ' άρθρο 239 β ΠΚ και οι Έλληνες πολίτες, ως άλλοι Ντι Πιέτρο, θα πρέπει να ζητήσουν άμεσα από την Τακτική Ποινική Δικαιοσύνη την απόδοση ποινικών και αστικών ευθυνών κατά των μελών της Βουλής (που υποτίθεται ότι ήταν οι Φύλακες της Νομιμότητας και της Δικαιοσύνης κατ' άρθρο 86 του Συντάγματος) για αυτές τις συνεχείς εγκληματικές παραλείψεις τους επί 15 έτη. Η συνεχής υποκρισία των πολιτικών δεν μπορεί να δημιουργήσει δίκαιο και οι Έλληνες δεν πρέπει να δείξουν ανοχή σε αυτό το φαινόμενο ατιμωρησίας πολιτικών (βουλευτών και υπουργών). Η τοιούτου είδους ατιμωρησία καταβυθίζει συνεχώς τη Δημοκρατία και τη Δικαιοσύνη στην Ελλάδα. Ζούμε την μπόχα πολιτειακών σκανδάλων. Είναι καιρός να αναπνεύσουμε καθαρό αέρα.

Ερ. Στην Ελλάδα υπάρχει η εντύπωση ότι δεν αποδίδεται η Δικαιοσύνη καθώς και ότι υπάρχει κάποιο θεσμικό κενό, κυρίως σε θέματα που αφορούν τη διαχείριση της εξουσίας από πολιτικούς και υπηρεσιακούς παράγοντες. Σύμφωνα με αυτήν την άποψη, αν υπήρχε ως θεσμός ένα Ανώτατο Δικαστήριο που θα ασκούσε ουσιαστικό έλεγχο στη διαχείριση της εξουσίας και του δημοσίου χρήματος, η Ελλάδα δεν θα είχε φθάσει στο σημείο που είναι σήμερα. Τι έχετε να πείτε επ' αυτού;

Απ. Στην Ελλάδα, ένα μικρό κράτος, υπάρχει πολυνομία, με ευθύνη Κυβερνήσεων και Κοινοβουλίου, με διατάξεις αντιφατικές χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα, με πολυπλοκότητα ρυθμίσεων και αλληλοαναιρούμενων-ασυμβάτων ρυθμίσεων και θεσμών (αρμοδίων δικαστηρίων, διοικητικών οργάνων, επιτροπών, ανεξέλεγκτων μη κυβερνητικών οργανώσεων κ.λπ.), με αποτέλεσμα αφενός να υπάρχει νομικό χάος-θεσμικό χάος, ηθελημένη κυβερνητική και νομοθετική γραφειοκρατία και επερχόμενη συνεχής ανατροφοδοτούμενη διαφθορά. Επιπροσθέτως, για το υψηλά ευρισκόμενο έγκλημα (το κυβερνητικό) δεν λειτούργησε ο Συνταγματικός θεσμός Ποινικής Δικαιοσύνης κατά υπουργών-πολιτικών (διαχειριστών

εξουσίας), με αποτέλεσμα να μην ασκείται ουσιαστικός έλεγχος στη διαχείριση της εκτελεστικής εξουσίας, του δημοσίου χρήματος στους υπουργούς και τα προσκείμενα σ' αυτούς παρελκόμενα πρόσωπα και στο δημόσιο χρέος που δημιούργησαν.

Ένα ανώτατο δικαστήριο σύμφωνα με τη σκέψη σας μπορούσε να αποδώσει γρηγορότερα ουσιαστικό έργο Δικαιοσύνης στον έλεγχο διαχείρισης εξουσίας και δημοσίου χρήματος, αν:

Α) το ίδιο αποφάσιζε συγχρόνως έχοντας αρμοδιότητες: 1) ποινικές, για ποινική τιμωρία ενόχων, δήμευσης παράνομου περιουσιακού οφέλους αλληλεγγύως και εις ολόκληρον από τους δράστες-ενόχους και αφαίρεσης πολιτικών δικαιωμάτων τους και δήμευσης του προϊόντος του εγκλήματος και εις χείρας τρίτων, 2) διοικητικές, για ακύρωση των συναφών παράνομων διοικητικών πράξεων κατά την παράνομη διαχείριση δημοσίου χρήματος για την οποία κηρύχθηκαν ένοχοι οι υπαίτιοι πολιτικοί και μη ως παρελκόμενα πρόσωπα πολιτικών και κάθε άλλης συναφούς διοικητικής πράξεως, και 3) αστικές, για υποχρέωση αποζημίωσης των εμπλεκομένων υπέρ του Δημοσίου. Αυτό θα βοηθούσε να μην εκδίδονται χρονοβόρα και αντιφατικά από τρία ανώτατα δικαστήρια (ποινικό-διοικητικό-αστικό) αντιφατικές αποφάσεις, πράγμα που ευνοεί τους εγκληματίες. Β) Τα αδικήματα που θα δικάζε να μην υπόκειντο σε παραγραφή. Επομένως θα ήξερε ο καθένας πολιτικός ότι αν τολμήσει να διαπράξει έγκλημα ως προς τη διαχείριση της εξουσίας και του δημοσίου χρήματος, όσα κόλπα κι αν χρησιμοποιούσε, δεν θα απέδιδαν τελικώς. Τέτοιος θεσμός μη παραγραφής υπάρχει στην Ελλάδα, π.χ. δεν μπορείς να αποκτήσεις κυριότητα επί ακινήτου του Δημοσίου με χρησικτησία και ας περάσουν και 20 χρόνια από την κατάληψη δημόσιας περιουσίας. Δεν παραγράφονται τα δικαιώματα του Κράτους.

Ερ. Κύριε εισαγγελέα, στην Ελλάδα υπάρχουν φωνές που ζητούν από τη Δικαιοσύνη να αναλάβει πρωτοβουλίες για την καταπολέμηση της διαφθοράς. Υπάρχουν περιθώρια για κάτι τέτοιο;

Απ. Η Δικαιοσύνη είναι έννοια γενική και αφηρημένη. Με την παραπάνω εικόνα που σας έδωσα, με την υπάρχουσα δομημένη κυβερνητική και νομοθετική λειτουργικότητα του κράτους, δυστυχώς δεν υπάρχουν περιθώρια. Η σκληρή πραγματικότητα απέδειξε ότι η διαφθορά διαχρονικά ενισχύθηκε. Είμαστε σε ολικό βάλτωμα με εξαιρέσεις. Η δια της ψήφου του εκλογικού σώματος μόνον ολική απομάκρυνση των προσώπων που κυβερνούν και των προσώπων που συμμετείχαν στη Βουλή τα τελευταία 20 έτη, ώστε να καθαρίσει ο βάλτος της διαφθοράς, της υποκρισίας και της συγκάλυψης σκανδάλων και εγκλημάτων από κυβερνώντες και βουλευτές, με πολίτες με συνταγματική φερεγγυότητα, μπορεί να δώσει λύση στην καταπολέμηση της διαφθοράς και του οικονομικού χάους. Δηλαδή η πρωτοβουλία ανήκει αποφασιστικά και αποτελεσματικά στο εκλογικό σώμα.

Ερ. Βρίσκεστε στην πιο παραγωγική περίοδο της ζωής σας. Πώς σκοπεύετε να βοηθήσετε την κοινωνία και την πατρίδα από τούδε και στο εξής;

Απ. Η πρώτη βοήθεια που έδωσα με τις δημόσιες δηλώσεις μου ήταν να ενεργοποιηθεί ο κάθε Έλληνας Πολίτης που σκέφτεται σύμφωνα με το ήδη υπάρχον Σύνταγμα και τον Ποινικό Νόμο, να γίνει ο καθένας τους Ντι Πιέτρο και να ζητήσει το αυτονόητο, την κάθαρση, τη δίκαιη ποινική δίωξη του συλλογικού οργάνου που λέγεται Βουλή, γιατί ήταν Φύλακας της Νομιμότητας και Δικαιοσύνης και κατά παράβαση του άρθρου 86 του Συντάγματος ως αποκλειστικώς αρμόδια παρέλειψε τόσα χρόνια να ασκήσει δίωξη κατά υπουργών-πολιτικών και άφησε να υπάρχουν σκάνδαλα υπουργών, τελώντας ποινική κατάχρηση εξουσίας, δια παραλείψεως κατ' άρθρο 239 β του ΠΚ μη ασκώντας έγκαιρα ποινική δίωξη κατά υπουργών, με αποτέλεσμα το θράσος τους να το πληρώνουν τώρα οι Πολίτες. Το απόφθεγμα του λαού «Ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη» είναι σοφό. Όταν διαπιστώσω ότι έφθασε η ώρα να ασχοληθώ ενεργά με την πολιτική, θα μπορούσα να βοηθήσω με τις γνώσεις μου και το σθένος μου σε έναν αγώνα ουσιαστικής δικαιοσύνης στην

κοινωνία και την πατρίδα, που να μπορεί να επιφέρει οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη, συμμετάσχοντας σε μία κοινή ειλικρινή προσπάθεια χωρίς τη συμμετοχή παλαιών προσώπων, που εκφράζουν την κρατική υποκρισία και διαφθορά με τα επακόλουθά της εδώ και 20 χρόνια στη χώρα μας. Πρέπει όμως να διευκρινισθεί ότι οι πολίτες οφείλουν να εξοστρακίσουν τα μαντριά-κόμματα που δημιούργησαν διαφθορά, μπόχα σκανδάλων και δημόσιο χρέος και να τα θέσουν στην πολιτική τους φαλκονέρα με την ψήφο τους. Όσες καλές ιδέες, οράματα, νομικά και οικονομικά προγράμματα κι αν έχεις, δεν θα μπορέσεις να δημιουργήσεις κράτος δικαίου μέσα στα βαλτόνερα της κρατικής διαφθοράς και της υποκρισίας. Οφείλεις πρώτα να καθαρίσεις τη βρωμιά από τα βαλτόνερα για να βαδίσεις σωστά και παραγωγικά.